

R E G É L Ő .

PESTEN vasárnap januarius 18^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' boszúállás. (Folytatás.)

Láttunk elbeszélésünk elején egy rút öreg asszonyt, az öreg Esztert, Randal Brady házában. Ő általa tudta-meg Mórítz Wilson lelkének megjelenését amaz elhiresztelt sikátorban.

Az öreg Eszter ugyan azon városban született, hol elbeszélésünk történt. Apja hajdan tehetős serfőző, 's Eszter egyetlen egy leánya volt. Ennek szépsége az egész városban olly ismeretes vala, mint apjának sere jósága végett. Eszter kényes, elbizott, és szeszélyes (launigt) volt. Valamennyi asszony, 's férjfi ismerősei közt egy barátja se levén elbizottsága végett annyira utáltatott, hogy apjának halála után minden jóságát pénzzé tevén mindeneknek öröme a' várost elhagyá. Csak számos esztendő mulva került ismét vissza, most már mint öreg asszony. Senki sem ismerte-meg benne amaz egykor olly virágzó leányt; azonban bizonyos nyelvebeli ügyessége olly hiven és pontosan tudott előszámlálni mindenféle már elfelejtett miende-mondákat, hogy utóbb senki se kételkedett személye felől. Berzenkedő, és kiállhatlan természete azonban olly gyűlöletessé tette őt az emberek közt, hogy utóbb kénytelen vala lakhelyét egy régi omladványban (Ruine) felütni, hol kivüle, kivevén a' patkányokat és egereket, senki se tartzkodott. Ezen omladozott ház már régi időtől fogva lakatlan álla; benne minden pusztá és rozzant volt; de ő a' romokon (Trümmer) keresztül lakásába, tudni illik a' pinczébe, egy igen rossz lépcsőn lebiczegett. Minthogy a' pincze bolthajtásos volt, jó forma állapotban maradt-meg; két osztályból állott, mellynek természetesen elsőjét lakta Eszter. Egész házi bútora egy rozzant asztalból, egy régi székből és szalma zsákból állott, melly neki ágyául szolgált. Csak egyedül az ajtó volt jó, és erős.

Midőn kitudódott, hogy az öreg Eszter ezen helyet választotta lakásul, az egész városban azon hir terjedt-el, hogy ő a' boszorkányokkal társalkodik. Akármint volt a' dolog, elég az hozzá, ő már több mint két esztendő óta ott lakott.

Már annyira is vitte, hogy élelmét többé nem kelle neki öszszekéregetni, hanem azt fenyegetések, és ijesztgetések által csikarta-ki a' lakosoktól.

Ezen rusnya öregnél volt már most több napok óta Mórítz eldugva. Mi őt az öreg asszonynak általellenében látjuk ülni a' borzasztó lakban. Egy égő szurkos-fenyő-forgács csak gyér világot terjeszte körülök a' szennyes lakban.

„Ma éjjel ismét eljövend, mint mondá — szólt Mórítz inkább magához, mint utálatos társnéjához. — Tíz esztendőt adnék értte oda életemből, ha ezen fészekből kimehetnék.“

„Mért jöttél hát ide? Eredj, ha tetszik“ monda az öreg éles tekintettel.

„Nem jöttem én önkényt.“

„Azt tudom — viszonya Eszter — nem is vettelek-fel szivesen; de a' gonosz léleknek igen nagy hatalma van felettem; nem volt szabad nem-et mondanom“

„Hogyan? Wilson lelke gonosz lélek volna?“ kiálta az ifiú élénken.

„Hát már fecsegni kezdesz? — kérdé gunyolódva az öreg — Öt napja már, hogy itt vagy, 's még egy szót se szóltál. No jó halld tehát, mit tudodra kell adnom.“

„Feleljen kelmed kérdésemmel!“ félbe szakasztá őt Mórítz hevesen.

„Felelj előbb te az enyimre“ viszonya az öreg.

„Mi történt azon éjjel, midőn te a' szent János apátságába menél 's kezedet a' koponyára tevén megesküdtél?“

„Kimondta azt kelmednek, hogy én megesküdtem?“ kérdé csudálkozva Mórítz.

„Csak légy békességgel fiú! — vigyorga az öreg. — Mond-meg, hova mentetek, midőn a' temetőt elhagytátok?“

„A' lélek a' város felé tartott; én utána mentem.“

„Noha te őt menni láttad, még se hallád lépéseit ugy-e?“

„Nem, éppen nem.“

„Ez onnét jó, mert a' lelkek lépései nem hangzanak.“

Mórítz elbeszélé most, hogy egészen a' város közepéig mentek, mig nem Rounhead házához értek. Most a' lélek neki még egyszer intett; az ajtó kinyílt, 's ők mindketten a' házba léptek. Itt legnagyobb setéség uralkodott, midőn a' lélek egyszerre a' lépcsőkön fel-felé sietett, 's körülé bizonyos világosság terjedezett, mely felől Mórítz meg nem fejtheté magának, honnétjöhet. Fén megérkezvén egy szobába mentek, mellynek padlatán egy égő gyertya lobogott. Most parancsolá a' lélek, hogy Mórítz az ablaktól négy deszkát számláljon, 's az ötödiket feltörje,

„'S mit találtál ott?“ félbe szakasztá őt Eszter.

„Semmit se — felele Mórítz — néhány darab régi ruhákon, és papirosokon kívül.“

„Semmi pénzt?“

„Egy pennyt se. — „„Vedd azon fekete szalaggal betekert papirost, 's rejsd-el szorgosan kebledbe““ parancsolá a' lélek. De ekkor lárma történt a' házban. — „„Majd megfognak, 's bezárnak — folytatá a' lélek — de ne védelmezd magadat; foglalatosságodnak itt vége van, és ha ezer zárokat raknának is tömlőczödre, én meg foglak szabadítani. Azért tehát ne védelmezd magadat; de ha ki akar-nak kutatni, miden erődből oltalmazd magadat.““ — Kevés szem-pillantattal a' lélek eltünése után Rounhead és szolgálja bejön; engem megragadnak, 's egy setét kamrába zárnak. Majd azután kívülről minden elcsendesedett; rögtön felnyilt ajtóm; 's legott valamely világosság terjedezett-el: a' lélek eljött. Ő ismét intett, 's így ész-revétellenül haladva egész idáig jutottunk. „„Emlékezz-meg esküdre — mondá itt — mig ismét eljövök. Ne merd ezen biztos menedéket addig elhagyni, mig ismét nem látsz. Ötödik éjjel ismét uj fogla-latosságot adok.““

„És azon papiros még most is nálad van?“ kérdé az öreg.

„Itt tartom keblemben.“

„Mutasd tehát, csak messziről akarom látni.“

Móritz kivoná a' papirost. Eszter éles tekintetet függeszte-reá.

„Olvasd a' felirást!“ Móritz olvasá: „Wilson testamentoma.“

„És te még is kétled, hogy gonosz volt, melly téged vezetett? — von ismét szót az öreg Eszter. Isten neki, csak elmondom a' történetet, miképpen kapott a' gonosz lélek felettem hatalmat. Hidd-el furcsa kis történet lesz az reád nézve. — Én ez előtt a' tenger mellékén laktam. Sok idegenek tértek-be hozzám. Egykor egyik ott maradt, kinek sok pénze volt. No az nem is ment-el többé; nekem a' pénz magamnak is kellett. — Egy ártatlan tartatott a' bü-nösnek. Ekkor megjelent nekem a' gonosz lélek, és se nyugtot, se béket nem hagyott, 's midőn egykor ismét megjelent, megesküdtem neki, hogy mindent megteszek, mit nekem parancsolni fog, csak hagyjon-el. — De midőn aztán megmondá, mit kell cselekednem, azt nem tehettem.“

„És mit parancsolt kelmednek a' lélek? — kérdé Móritz ki-váncsian.

„Azt kívánta, hogy férjemet az akasztófára hozzam; de ezt tenni nem akartam. Az óta nagy hatalma van felettem, 's azért nem állhattam neki ellent akkor is, midőn téged kellett befogadnom.“

„Mert az esküt megszegte kelmed, azért lett annyi hatalma a' gonosznak?“ kérdé aggódva Móritz.

„De ez még nem minden — viszonya Eszter — a' mellett még nyomorúság is jött reám; mindenemet elvesztettem, 's hontalan koldús levék.“

„Isten oltalmazz engem!“ jajgata Mórítz nagy aggodalommal eltelve.

„Ugy, ugy, csak imádkozz! rajtad két teher fekszik; te apád tilalmát is megszegted.“

Az ifjú borzadózott. „Már öt napja, hogy itt vagyok — mondá — Isten tudja mit nem gondolnak felőlem otthon az óta. El kell mennem atyámtól engedelmet kérni.“ Ezzel sebesen felugrott, 's el akart menni.

„Tehát megakarod szegni a' holtaknak adott esküt?“ kiálta utána az öreg.

Mórítz visszahökkenet. „Ó! Róza, Róza! — kiálta — csak legalább veled szólhatnék; te nekem az igaz utat megmutatnád; mert csak te tudod, mit kell cselekednem.“

„Halld Mórítz! — szóla most Eszter szelid hangon — te szólhatsz nénéddel; itt szólhatsz velem, még mi előtt a' lélek megjelen. Nem vagyok én olly rossz, minőnek látszatom. Irj neki egy pár sort, én elviszem, 's mindenről jót állok.“

Mórítz egészen elfogódva a' vágytól, hogy kedves testvérével szólhasson, nem gondolá-meg, hogy itt árulás lappanghat; hanem egyszeriben papirost, 's rajzont (Bleistift) vön elő zsebéből, és a' következő sorokat írta:

„Kedves testvérem! Te vagy egész világon azon egyetlen egy személy, ki engem igaz utra vezethet. Mond-meg, mit kell cselekednem, hogy atyámat megkérlelhessem, 's hibámat ismét jóvá tehessem. Az Istenre kérlek, jőjj még ezen éjjel hozzám, hogy viszon- tagosan tanácskozhassunk. Én az öreg Eszter lakásában vagyok, ki neked e' levelkét viszi; ő gondoskodni fog, hogy bántatlanul hozzám jöhess. Ohajtva várlak; ne hagyd-el hiv testvéredet

Mórítzot.“

Alig végezte-el az írást, midőn azt kezéből az öreg kikapván vele eltűnt.

Róza nem akart aludni, hanem még mindig kedvesének Williamnak visszajövetelére várakozott. Ekkor az ajtón kopogtatnak. Róza rögtön felugrott, 's „te vagy William?“ kérdé.

„Én vagyok“ susogott valaki kívülről.

Róza örömmel nyitá-ki az ajtót, de igen kedvetlenül lepetett-meg, midőn kedvese helyett az utálatos Esztert látta belépni.

„Mit akar kelmed ezen órában itt?“ kérdé meghökkenve.

„Öcséd-től Mórítz-tól jövök“ felele Eszter.

„Szegény öcsém! valljon hol van? mit tud róla Eszter asszony?“

„Az én pinzében van.“

„Eszter asszonynál? mit csinál ő ott?“

„No — hát elrejtette magát, midőn őt tűzöbe vették.“

Róza megrémült. Most tisztának látszék előtte, hogy Mórítz csakugyan bűnös, mert különben nem keresett volna ezen asszony nál menedéket. „Eszter! — kérde egy kis szünet után — kelmed tudja, mi történt, mondja-meg nekem, elkövette-e testvérem valóban azon rut tettet?“ — Az öreg hallgatott, 's megerősíté ez által a' szegény Rózát Igyanujában. — „Szerencsétlen Mórítz! szerencsétlen atyám! mi lesz belőletek?“ kiálta kézkúcsolva.

„Ő el akar innét menni, még ezen éjjel. A' messze világha akar menni.“

„Az Istenért! Eszter ne engedje azt! Előbb arról édes atyámmal kell beszélnem.“

„Mórítzot nem lehet tartoztatni — viszonya az öreg — ő fejes egy ifjú. Csak kegyed képes egyedül őt megváltoztatni. Ha akarja, hogy itt maradjon, szükséges, hogy a' leányasszony még ma meglátogassa.“

„Igen Eszter, én vele beszélni akarok — mihelyt megvirad, eljövök.“

„Már akkor későn van, — ő még ezen éjjel akar elmenni. Egy óráig sincsen bátorságban. Ha vele kegyed beszélni akar, mindjárt meg kell lenni.“

„Most valóban nem mehetek, kedves asszonyom; nem szabad atyám házát ezen órában elhagynom. Annál inkább, minthogy.“...

„Tehát maradjon — szakasztá félbe Eszter — nekem mindegy. Keresse szerencsáját, a' mint akarja.“

„Istenem! mit tegyek? — jajgata Róza aggodalmasan — ha William okát megtudja, valljon megbocsátand-e? — De hát Mórítz kérte-meg kelmedet, hogy engem oda vezessen?“ kérde újra.

„Hiszen az magából értetődik — felele Eszter — olvassa csak a' levelet.“

Róza sebesen átfutá a' levelkét. „Elmegyek — monda elhatározottan — akármilyen történéjék.“ 'S ekkor azonnal magára ölté köpönyegét, és kevés percz múlva már a' házon kívül valának.

Róza magával akará vinni kisebb öcscsét, de Eszter jó, az az gonosz okokból ezt nem vélé tanácsosnak.

Az öreg Eszter pinczéje előtt ismét borzadás fogá-el a' leányzót 's vonakodott belé menni. „Jöjj csak jöjj“ monda Eszter; 's Róza minden bátorságát összeszedé, hogy bemehessen.

A' forgács, melly ez előtt lángolt, már elégett, 's csak hátra maradt parázsa világítá-meg homályosan a' borzasztó helyet. Egyik szegletben az egyetlen széken valamely férjfi ült lehajtott fővel.

„Kedves szegény Mórítzom!“ kiálta Róza, 's keblére repült. A' férjfi igen hevesen viszonzá az ölelést, de nem szólt. Ijedve tekinté

Róza vélt bátyjának szeméibe, 's ő — nem volt az. Egy arcz lángolt ellenébe, mellynek tekintete őt megreszkedteté. Minden erejével, mellyel birt, kifejté magát a' bátor szívű leány az idegen karjaiból, 's a' lépcsőkön felfelé szaladott, de legnagyobb rémulésére azokat zárva találta. Az öreg asszony is eltűnt, 's ő rettentő társával egyedül volt.

Róza fenszóval kiálta segedelemért; leesék térdeire, 's az örök Istenhez fohászodott. Ezen pillanatban lépéseket hall kivülről; egy pár erős lökés bezuzá az ajtót, és William fogá-fel karjaiba a' rémultet.

(Folytatás következik.)

É L E T - T Ö R T É N E T.

G e s s n e r S a l a m o n. *(Végzet.)*

Azon édes vágy, hogy szülőjit láthassa, felkelvén keblében, B r a u n s c h w e i g o n és H a m b u r g o n keresztül honjába indula. Ezen útjában mindenféle érdekes ismeretéseket kötött a' tudósokkal, kivált pedig az akkor hiresedni kezdett ifiú költőkkel, kikkel társalkodásának izlés-mivelődésére nézve felettébb sokat köszönhetett. H a m b u r g b a n mulatása alatt különösen H a g e d o r n n a l kötött lelki barátságot, kinél bizonyos ideig mulatott is.

Z ü r i c h b e megérkezvén könyvkereskedést folytatott; de e' mellett legnagyobb szorgalmat fordított szive 's esze tökéletesítésére. Első munkája: „egy Svajtzinak éneke fegyveres leányához“ és „az éjszaka“ költészi tehetségének szép reményű előpostáji valának; amaz 1751-ben, e' pedig két évvel későbbben került világ elébe. „D a p h n i s a 1754-ben jelent-meg, és pedig nevének alá-tétele nélkül, valamint az előbbieket is. Ezen költeményének szerzésére a' görög L o n g u s - n a k A m i o t általi fordítása, mellyet véletlenül atyjának könyves boltjában talált, szolgáltatott alkalmatosságot. „I n k l e ' s Y a r i c ó j a, valamint egy füzetke idyllje 1756-ban látott legelőbb világot. G e s s n e r idylljeit egyenesen a' latin nyelvre fordított T h e o k r i t o s - n a k köszönhetjük. Ezután jelent-meg költeményeinek leg-gyengébbike A b e l h a l á l a.

Minden költeményei 1762-ben jöttek-ki sajtó alól négy kötetben. Ezekben van az említett munkájin kívül az első hajós, kevés dalok, újabb idyllek, 's két játéka: E v a n d e r ' s E r a s t.

Tíz évi köz-idő után bocsátá világ elébe hátra levő 's az előbbieknél nem alább való idylljeit két füzetben, a' táj-festésről irt leveleivel.

G e s s n e r maig is egyetlen idyllistájok a' Németeknek. Egyszerűség előterjesztéseiben, — a' characternek mesteri kitüntetése, mi a' régi írónak annyira sajátjok, az újabb költők közül egy munkáján se vonul el olly jelesen, mint a' G e s s n e r é i n. Ezért nyerte ő meg a' közetszést, melly helvét havasoktól kezdve Európán által egész Amerikáig hatott-ki. A' természet szépségeinek báj-csettel festése, 's még inkább arkádiai pásztorainak szeretetre méltó erkölcei, meg nem romlott sziveiknek 's ép fejöknek jól talált vonásai, az istenek 's öregek iránti hódoló tisztelet, styljének szelid koloritja, 's a' könnyű, finom, 's poha

prosaí, de jelesen öszve hangzó nyelve — — ezek azon tulajdonok, melyek Gessnert az újabb idő legkedvesebb írójává tevék. Munkái között idylljei kétség kívül első helyen tündökölnek. — Egyébiránt hős- 's dramai költeményein is elvonul azon kellemes pásztori szellem, melly az olvasót mintegy Arkádiába varázsolja, 's melly az emberrel a' mindennapi világot, sőt ön magát is olly örömetest felejteti!!

Időtöltésből rajzolással 's metszéssel foglalatoskodott 30 esztendőskoráig. Egy pénz-szomjtól ment házasság arra határozá most, hogy nevedő házi szükségéi pótlására természeti adatait mesterséggént üzze, 's így a' művészséget, mit eddig időtöltésből tesz vala, hivatalosan folytató. Hogy a' tartós szorgalom 's gyengédség őt mennyire tökéletesíték, megtetszik azon vésett képekből, mellyek írásainak nagyobb csint adnak. Tizenkét vésett táj-képei, mellyeket 1770-ben bocsáta világ elébe, művészetének első helyén álló remekei. Felette szépek azon viz-festékekkel készült táj-festései, mellyek még életében felette drágán fizettettek, 's mellyek a' művészet ezen nemében is hervadhatlan érdemkoszorújáról kezeskednek; egy illy czikkely bár milly m u s e u m n a k diszére szolgáló, 's a' szép természet igazi barátja vissza sugárzani látja ezekről is G e s s n e r szép lelkét!

Egy derék nő birtokában átalján szeretettve 's becsültetve több évig csendháborítatlan nyugalomban élt. Mint napi tanács tagja, minek még törvényes kort alig érve választatott-meg, hivatalának jó honfíként tett eleget a' nélkül, hogy nagyobb befolyás, vagy szónoki tehetségénél fogva magát kitüntetni vágyott volna. Néha, midőn előterjesztéseket tenni jónak látta, ezt olly tiszta meghatározottsággal tette, melly mindenkit bámulásba hozott, 's azon panasza fakasztott, hogy olly ember, ki így tud beszélni, miért nem beszél gyakrabban. Élete vége felé az ugy nevezett Silwaldeban lakott Z ü r i c h t ó l egy mértföldnyire, hol becses életének véletlen guta-ütés véte véget 1777-ben, martius 2-ikán. Nem csak hazája, de a' külföld is kesergé a' szeretetre méltó ember halálát; — költészi irományai minden miveltebb europai nyelveken olvashatók; a' francziák különösen többszeri fordításra méltaták, mellyek közt legjobbnak tartatik a', „Huber fordítása.“ Zürichben egy közséta-helyen márvány-oszlopot emeltek számára honfiai. — Kik Gessnert közelebbről ismerték, ugy írják-le őt, mint szelid, szerény, nemes gondolkodású férjfit, kinek keblét hazafiúi érzelmek feszítették, 's ki erkölcsében éppen olly egyszerű és gyengéd vala, mint rajzaiban 's költeményeiben látszik. —

F.... —

K Ü L Ö N F É L E .

Öreg emberek. Az utósó év-ezred három legöregebb emberei közül mindegyik csaknem 200 esztendőskor volt. Az egyik nemzetségre nézve Skót volt, a' második Magyar; kiki ezek közül 185 esztendőt ért-el. A' Magyar szegény sorsú vala, 's még nem sokkal halála előtt koldulva kellett ételmét keresnie. Fija 95 esztendőskor volt 's éppen olly sanyarú állapotban tengődött, mint apja. A' harmadik Angol 's mester-ségére halász vala; ez 169 esztendőt ért-el, 's egész századik esztendejéig olly izmos, hogy a' legsebesb folyókon is átuszhatott.

A' jobb kéz. IV-ik Jakab tudta, hogy várának közelében bizonyos Laird tartozkodik, ki fiai segedelmével rablásból élt. Tudta azt

is, hogy a Laird várából valamely föld alatti tornác egészen kivezet az ország-utra, mellynek nyilásánál azok az utazókat meglesék, kifoszták, vagy meggyilkolák. A' bátor keblű király feltevé magában, hogy ama rablókkal egyszer magánosan találkozzék. Ez megtörtént; ott csak az egyik fiút találván azzal csak hamar egybeesapott, 's a' rablónak jobb karját elvágván ezt magával elvitte. Következő napon bizonyos ürügy alatt a' Lairdet minden fijaival együtt magához hivatá a' király. Mindnyájan eljöttek a' megsebesülten kívül; kit betegnek lenni mondtak társai. De Jakab egyáltalában ezt is látni akarta, 's érette küldött. Az ifjú megjelent; a' király kezét nyujtá neki, s az ifjú bal kézzel viszonzá az idvezletet. „Mért a' bal kezét?“ kérdé Jakab — „A' jobb kezemet elvesztém,“ viszonzá amaz. „Ha ez úgy van, talán ajándékozhatok kegyednek egyet“ mond a' király, 's egy kezét mutata a' rablónak. Ezek megijedtek, és elnémultak; az örök pedig legott belépvén őket tömlöczbe hurczolák, hol nem sokára érdemlett büntetésüket kikapták.

Mulattató. „Mért oly szemérmes kegyed, hogy a' társaságokban mindig lesüti szemeit?“ kérdé P. urfi Lidi kisasszonyt. — „Mert anyám erősen megtiltá, hogy a' gazdag G. urfin kívül másnak szemébe ne pillantsak“ viszonzá magát felejtve az őszinte leánya.

B. Váczi ró l.

J E L E S M O N D Á S.

V é g z e t.

E' földön vannak emberek, kiket
Az ég gyönyörre nem teremt; 's habár
Kecsegtető reményeket mutat,
Reménynél mást nem ad.

B. Eötvös.

Örök szépség.

Hervatag a' testnek szépsége mezői virágként,
Mellyet az éjszaki szél játszva letép, lesodor.
A' bibor-arcz sápad, lehanyatlik a' termeti fűnség,
Ifju vig lejtést roskadozás-tele vált.
Síríg a' tiszta erény hódító kelleme él csak,
Sőt az enyészeten is győzve — örökre virul.

Bústa vi.

Aphorismák Váczi ró l. E' földi létben két tárgy vonja leginkább magára figyelmünket, a' bölcső és a' sir. Egyik szüntelen haborgó tengerbe, másik pedig csendes boldog kikötőbe vezérli sajkánkat, ha erős hit vala kormányja.

Eletünk szövédékei közül colosszusként tűnik elő a' jótét malasztja. — Hatalmas tettek csak a' pusztá nevet dicsőítik, melly fényt gyakran elnyomja a' jövendőnek koránya: de a' jótét egy szent érzelm táplál az emberiség szívében, mellyet el nem ölhet a' bal vélemények fojtó lége.

Ba. Váczi ró l.

T a g r e j t v é n y.

Én csak alig születek, 's villámként tűnök azonnal.
Elsőm megszomorít, másom jó kedvre derít, és
Harmadikom nélkül nem szok' soha a' Magyar írni.

N. János.

Előbbi rejtvény: 1) Toklő. — 2) Csermák. — 3) Elsőbben által kell vinni a' kecskét, az után a' farkast, de ekkor vissza kell vinni a' kecskét, 's a' par-ton hagyni, azonban a' káposzta vitetik a' tulsó partra, hol már a' farkas van, 's ekkor kell ismét a' kecskéért menni. — Lehetne úgy is, ha a' káposzta-fő a' kecske szarvára dugatnék, nehogy bele haraphasson, 's így elsőbben a' farkas, azután a' káposzta, végre a' kecske vitetik a' vizen keresztül.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.